

Začnu úplně od konce, protože dnešní den by se dal v podstatě shrnout do jediné věty.

Výborný, výborný, výborný to bylo. Ale uznávám, že by to bylo značně stručný, nic moc informativní a zábavný.

Takže to trochu rozvinu. Už v Prahé jsem vymyslela výlet, kde jsme ještě nebyli. Lesama, mimo civilizaci na Aichelburg. Dali jsme si úžasňáckou a bohatýrskou snídani, chvílku poklábosili s paní Klečkovou a pak už jsme vypadli. Já jsem se ještě v rychlosti vrátila a přihodila do batohu dva suchý rohlíky a dvě jablka. Prvotně zamýšlený pro ohařiska.

Bylo nádherně, den fakt jako vymalovanej, modrá obloha a sluníčko se činilo. Stejně jako ohařiska. Rotovali šťastně prostorem a já si děsně užívala to, jak prima Tali funguje. Vždycky, když se rozletěla loukou do dálek, stačilo písknout, zavolat a už se hrnula.

Jo, já vím, že se trapně opakuju, ale zkrátka je hroozně hrozně skvělý vidět ji přibíhat vysmátou a proto, že chce a ne že musí. Vytáhla jsem na chvílku klikr, který jsem v kapsičce jen tak nahmátla a k dětinský radosti obou jim párkrát jen tak odklikla, když se mi dobrovolně sami nahlásili. To u Tali nastartovalo logicky pak to, že tak sama poměrně často i činila. A ostatně vůbec se celou dobu činila. Ovšem i Rumíček se činil. Neb sněhu bylo místy dostatek a tak řádil jak černá ruka. Když jsme stoupali zase jednou loukou vzhůru na cestu, uchvátilo ho to množství sněhu, který tu měl k dispozici a tak se s velkou vervou pustil do jeho rubání. Jest to od mládí jeho veliká vášeň a bere to velmi zodpovědně :D. Vzhledem k tomu, že jsme byli v prudkém svahu inspirovalo nás to s Brtníkem k tomu, že je zkusíme naučit jezdit po sněhu na boku. Zatímco Tali v tom žádnou velkou zábavu neshledávala, Rumoušek se bavil výborně a nadšeně si svah párkrát sjel. Inu vízlí kašpar prostě.

Cesta nás lesem dovedla k pár chalupám a u jedné z nich statečně hlídala mladá fenka strakáče. Předstírala ponejprv krutopřísnou hlídačku, ale pak se přišla hezky družít. Rumíčka uctivě pozdravila, ale víc času strávila s Tali. Aji na hubičky došlo, tak si holky padly do noty. Bylo moc hezký pozorovat tu příjemnou konverzaci mezi nimi.

Cesta se dál ubírala sněhem, naštěstí ještě ne úplně rozbředlým, takže se šlo poměrně dobře. Odtávající sníh vytvářel potůčky a tak i když bylo značný teplo, ohařiska se žízně bát nemuseli. Oba si tak pobíhali a já byla šťastná jak blecha, že je už možmo nechat Tali takhle

svobodně jen tak být a nechat ji si čuchat a být si psem, beze strachu, že toho využije a bude chtít zmizet. A to dokonce i v momentě, kdy jsme se pohybovali těsně u přezimovací obory pro vysokou. Ťapala, stejně jako Rumíček, vedle nás jak nejvzornější z vzorných.

Po nějaký době nás značka zavedla na lesní pěšinu, která strmě padala dolů. Byla jsem vděčná, že v lese ten sníh už paradoxně neleží. Cestička byla krásná, spíš takový myslivecký chodníček. A zavedl nás přímo k našemu cíli. Ke zřícenině Aichelburg. Kteroužto jsme ovšem, ehm, neviděli. Protože ten závěr cesty nebyl pro psy ideální, Nebo takhlenc..... dal by se absolvovat s moudrým psem jako je Rumíček, ale v žádném případě s pomatencem, jako je Tali. Protože dostat se až tam obnášelo pohybovat se na hraně skal a po žebříku. Takže jsme to odpískali.

Nebylo to ovšem jediný pískání, který bylo slyšet. Mnohem hlasitějš nám s Brtníkem pískaly hlady žaludky. Trochu nás zachránily ty dva suchý rohlíky a jablíčka pro ohaříky, o který jsme se všichni podělili, ale.....nějak jsme nedomysleli fakt, že na tomhle výletě se jen tak někde nenajíme. Zcíhli jsme mapu, jestli máme možnost v rozumném čase dostat se do Temného dolu. No možná i jo, ale je to kus cesty po silnici.....a to se nám nechtělo. Mnohem lepší nápad byl, kousek se vrátit a pak se lesem spustit dolů a pokusit se dostat na cestu vedoucí spodem zpátky do Úpy.

Což se povedlo a my tak měli navíc možnost v lese narazit na vodní kaskádu, kterou tam kdosi zbudoval z kmenů stromů.Slušný dílko. Cesta pod lesem vedla pohodlně až do Úpy a tam jsme přepadli hladově první dostupnou restauraci. Vyhladovělej Brtník si dal krom polívky dest knedlíků, já se spokojila se třemi, ten čtvrtý jsem dala ještě jemu. Když jsme došli pod penzion, doslali ohaříci chuť si ještě zařádit, a protože nic nebylo k dispozici, vzali jsme, nekynologicky, za vděk vodítkama, kterýžto nám posloužily jako aporty a zároveň přetahovadla. Nějak tak vyšlo, že se vytvořil pánskej a dámskej tým, kdy Tali mě moc nešetřila. Jednou se netrefila a zahlodla se mi omylem do předloktí, kde mám teď solidní otisk, jak od žraloka □ .

Na pokoji pak spokojeně zapadli do pelíšků, my si dali sprchu a šli si sednout na něco dobrého k pití dolů. Fajn den to zasejc byl.